

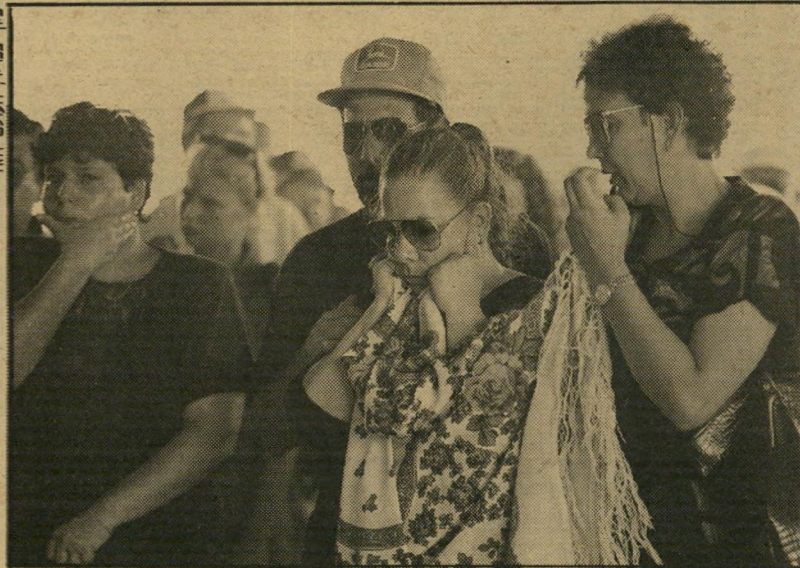
בנימין תמוז התנגד לדת היהודית. זה לא עוזר לו

טכס דתי לכונעני

זה היה מעמד מרהים. על שולחן האבן של בית הקברות בחולון היתה מונחת גופתו של בנימין תמוז, עסופה בטלית קרועה. מעליו רכן רב ואמר דיבריתפילה. שני בניו של תמוז, און ויוני, קראו במקלה קדיש. מולם עמדה הצעירה אוסנת הר, ידידתו של תמוז בשנים האחרונות, וסתמה את אחניה, לכל תשמע את התפילה. במחווה אינסטינקטיבית זו הביעה את דעתם של רבים מבאייהלווייה. כי בנימין תמוז, מראשוני הכנענים (ראה עמודים 18-19). היה אויב מושבע של הדת היהודית, ולחם בה במשך כל ימי חייו. בין השאר כתב את הספר פונדקו של ירמיהו, סיפור עתירני מבהיל, המתאר את הארץ אחרי שהטלטה בה דיקטטורה דתית-קנאית, נוסחחומייני. אף שהטכס הדתי קוצר ככל האפשר, לפי בקשת המישפחה, הרי עצם קיום טכס דתי בהלוויית תמוז מטיל אור על המצב בארץ. בעיני תמוז זה היה נראה כווראי כהשפלה. גופתו העטופה-בטלית טולטלה לאורך השביל אל הקבר, על אלונקה, בלי ארון (מינהג ברברי, אמר אחד הסופרים, שבאו להלווייה), וכך דורדרה לקבר. הבנים אמרו ביחד קדיש בפעם השנייה ליד הקבר. הרב אמר בחיפזון את התפילות המינימליות הדרושות. מרבית הנוכחים — אך לא כלם — חבשו כיפות וכובעים.

און ויוני תמוז

און ויוני תמוז

און ויוני תמוז אומרים קדיש גופה בטלית קרועה

בדרך הוצאה היה נושא השיחה העיקרי: איך אפשר למנוע טכס דתי לאדם המואס בדת? חוץ מהאסנת הגופה לאירושה, כרי שתישרף שם (אל על מוכנה להטים) — מה נותר? הלווייה בקיבוץ ליבולי כלשהו או שמא אין מנוס מכניעה, והדת היהודית מנצחת גם את שולליה הקיצוניים ביותר בדגש שהם עוצמים את עיניהם לנצח.

■ א.א. ■

אוסנת הר סתמת את אוזניה הרוב לבשו כיפות וכובעים

מה לו לקורא זיידמן כי ילין על סקריה? שווא של העולם הזה. שניבא ניצחון מוחץ לשמיר במרכז הליכוד, נבואה שהופרכה תוך פחות מ-24 שעות מפירסומה. הלא באותו גליון של העולם הזה התנבא, כמיסגרת אחרת, זו של ביקורת הטלוויזיה, אריאלה רבדל, גברת עם ראש על הכת פיים, בוו הלשון: "לא אטעה אם אומר כבר עכשיו, שמתנה שמיר-ארנס ניצח, ובגדול" או אם לרבדל מותר, גם לסקר מותר!

נעמי מישקין, רמת-גן

אחד המצחיקים, הדובר. באנגלית לא-בריי "סית". ובכלל, איך האנגלית של כתבת העולם הזה? בצלאל שביט, תל-אביב

THANK YOU, FINE! ●

עץ או יית

על מיפעל-השמיים שבבעלותו של תעשיין ("אנשים", העולם הזה 7.6.89).

אם אכן יחב ל, כי יצחק מיטלמן, כדברי מרד אנשים ואחרים, הוא בעל מיפעל-השמי של עץ הזית. אני אוכל או את העץ, או, לשפת, את הזית.

עד להודעה חדשה עץ הזית הוא בבעלותה של תבת נור. ומיפעל-השמיים בבעלותו של מר מיטלמן הוא יצהר. שמעון בן, תל-אביב

אין נביאה בעיתונה

עוד על סקר-שווא ("ערוץ 1", העולם הזה 5.7.89)

מגיע קרדיט על מקורו של עיטור ("הפעם הראשונה", העולם הזה 7.6.89).

שמחנו לראות שהעולם הזה בחר לעטר את הכתבה "הפעם הראשונה" בציור מתוך הספר זה לא סוד, שיצא לאור בהוצאה שלנו. מתברר הספר היא דפנה שריר והציור הוא פרי מיכאלה של אלישבע געש. הצטרפנו שלא ניתן קרדיט לציור ואנו מבקשים שהעולם הזה יציין זאת.

ר. סירקיס, מוציא לאור, רמת-גן

קטלנית ירה ש. שופרא בצעיר אחד שפירסם את עבודת-הגמר שלו, בחוג לספרות עברית, בחבורת אפרון.

אמנם בזכות ההתחכמויות, הדמזים חל-שון-הנופל-על-לשון שבהם גרושה הביקורת הזאת, קשה שלא ליהנות מכל מילה שלה, אבל המרושעות המסתתרת מאחורי כל מילה יכולה לעשות את אותו הצעיר, שש. שופרא מגדירו, במיטב לשונו הלטענית, כ-בראד-פיקס מציטין, לברמינגהם גמור.

ממש ברביקו. דויד רוזניק, חיפה

איצטלה אנגלית

על ידיעת השפה האנגלית (נקח קטלוג, בחר במשרתת, העולם הזה 5.7.89).

אחר שסיימתי לקרוא את הכתבה על סוכ-גיות-התינוך המספקות משרות פיליפניות (ופולניות) לא הבנתי בדיוק תחת איזו איצטלה הופיעה כתבת העולם הזה כמיסוד-התינוך.

האם היא הופיעה בהן כמנסה לחשוף פר-שה לא סימפאטית או שהיא הופיעה בהן כ-ציגת מכון להוראת השפה האנגלית. אודות קשה לי להבין את ההערה שלה על אחת המתווכות, "המדברת באנגלית עילגת" ועל

הבור של יוסף

על טיבו של יישוב בגליל ("הרחל המרחלת", העולם הזה 5.7.89).

שמתי לב שלהעולם הזה סיסמה חדשה: "מאיה אתה יודע? קראתי העולם הזה" או אני קראתי בשבוע שעבר העולם הזה ואינני יודע. יותר נכון, לא ידעתי.

לא ידעתי איפה זה הקיבוץ הזה עמיעה, שבאחת מבנותיו התאהב זמר צעיר אחר. נאלצתי לחפש בלכסיקון הגיאוגרפי (כל הארץ) ושם מצאתי הכל אודות עמיעה: ישוב בגליל העליון, בקירבת ראשפינה, שאגב, לפי המסורת הערבית, מצוי בשטחו הבור שאליו השליכו אחיו של יוסף את אחיהם ("חיה רעה אכלתהו: טרופ טורף יוסף"). מן הראוי שהעולם הזה יספק לקוראיו את מיקומם של יישובים בארץ, כאשר הם מסוג היישובים שאינם בריוק בתודעתו של הקורא העירוני המצוי. עדנה גזיאל, תל-אביב

ברביקו

על טיבה של ביקורת ("למצטיינים בלבד", "דף חדש", העולם הזה 5.7.89).

רחמנות, רבותי, רחמנות! איזו ביקורת